

Arrest

nr. 223 470 van 1 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op X 1952 te Emba Gudad, zoba Debuub, in Eritrea. U bent etnisch Tigrinya en heeft de orthodoxe religie. U heeft nooit onderwijs genoten, en werkte uw hele leven als landbouwer in het dorp, tot u in de militaire dienst ging. U had relaties met drie verschillende vrouwen. U huwde met de eerste, L.G.H., die u ontmoette in uw dorp Emba Gudad. U heeft met haar vijf kinderen. De tweede heet T.F.H., en u heeft met haar vier kinderen. De derde vrouw, genaamd L.H.B., ontmoette u in de stad Asmara. U heeft met haar eveneens vier kinderen. U werd slechts op veertigjarige leeftijd, in het

jaar 2005, opgeroepen voor de militaire dienst. U ging niet in op deze oproep, daar u problemen had met uw been, maar u werd uiteindelijk meegenomen in een giffa.

U kreeg zes maanden militaire training in Zban Hagar, en werd daarna aangesteld in divisie 53, in de stad Areza. U moest er de loopgraven en checkpoints bewaken. U zorgde ook voor de logistiek, en u moest goederen vervoeren tussen Areza en Ubel, een landbouwweld van de regering. In het jaar 2007 verliet uw minares, T.F.H., Eritrea op illegale wijze.

In de maand januari van het jaar 2008 werd u gearresteerd. Uw zoon, N., had het land illegaal verlaten, en u werd daarvoor verantwoordelijk geacht. U werd vijf jaar opgesloten in de gevangenis van Tsetser, bij Mendefera, tot de eerste maand van het jaar 2013. Tijdens uw opsluiting, diende u ook periodes te werken op de landbouwwelden van de regering, in Ubel en Hazemo. In het jaar 2013 vervoegde u zich opnieuw bij uw divisie in de stad Areza. Vanaf het jaar 2015 trad u toe tot een oppositiebeweging die actief was in de zoba Debuub, en de Ethiopische Tigray-regio, genaamd Dmaha. Uw taak bestond erin om de persoon Te.Ha.e in en uit de Tigray-regio te loodsen, en goederen en brieven van deze persoon – die hij meebracht uit de Ethiopische Tigray-regio – in ontvangst te nemen. Deze brieven moest u overdragen aan de persoon Ts.Te., een kolonel die gestationeerd was in de stad Mendefera. U kende T. al sinds u jong was, en u had hem opnieuw in Ubel ontmoet. Aan het einde van het jaar 2017 werd een vriend van Te.Ha. gearresteerd. Hij werd bang, en besloot naar de Tigray-regio te vluchten. U werd eveneens bang, en besloot het land te verlaten.

U had reeds sinds het einde van het jaar 2016 een procedure gestart om het land te verlaten met een Eritrees paspoort en exit-visum. U startte deze procedure omdat u plannen had om te huwen met T.F.H., die zich sinds het jaar 2007 in België bevindt, en om eveneens uw kinderen te bezoeken, die zich later bij haar hadden aangesloten via gezinshereniging. U had ook medische redenen. U verkreeg toestemming van uw overste, W.K., die u goed gezind was, en die stelde een brief op voor de bevelhebber van divisie 53. U diende de secretarissen van de divisie om te kopen om een toestemmingsbrief te krijgen voor het ministerie van Defensie, onder bevel van Filipos [Woldeyohannes]. U heeft er bijna een jaar over gedaan om het geld voor de afkoopsom bij elkaar te krijgen. Uiteindelijk kreeg u toestemming voor het aanvragen van een paspoort en exit-stempel. Aan het einde van het jaar 2017, besliste u om het land te verlaten met dit paspoort met exit-stempel, daar u bang was dat u zou worden ontdekt als lid van de oppositiebeweging Dmaha. U verliet Eritrea per vliegtuig vanuit Asmara, en u kwam na een tussenstop in Turkije aan in België, op 5 maart 2018. U diende een verzoek in tot internationale bescherming op 16 mei 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw Eritrese nationaliteit, en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, niet betwist kan worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, kan immers worden afgeleid dat u een Eritrees paspoort ter uwer beschikking heeft (zie blauwe map landeninformatie, in het administratieve dossier). Eveneens heeft u uw Eritrese identiteitskaart neergelegd in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming (zie groene map documenten, in het administratieve dossier). **Het dient echter benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea.**

Informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het administratief dossier), vermeldt dat er bij de aanvraag van een Eritrees paspoort, in Eritrea, aanvragers een steunbrief dienen neer te leggen van de gemeente waar zij wonen, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier, en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de nationale dienstplicht, voldaan heeft, en deze heeft beëindigd. Paspoorten worden niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht). Voorts blijkt dat de grote meerderheid van de Eritrese bevolking, die naar het buitenland wil gaan, geen exit-visum [ofte uitreisvisum] kunnen verkrijgen en daarom het land niet op een legale manier kunnen verlaten. Om

Eritrea op een legale manier te kunnen verlaten is immers een dergelijk exit-visum vereist. Dergelijk visum dient aangevraagd te worden bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit.

In beginsel worden in Eritrea enkel uitreisvisa verstrekt aan personen die ofwel hun nationale dienstplicht reeds beëindigden, dan wel personen die wettelijk vrijgesteld zijn van nationale dienstplicht (bijvoorbeeld op grond van medische motieven). Aanvragers van een uitreisvisum moeten hiertoe een identiteitskaart voorleggen, een brief vanwege de lokale administratie (Mmhdar kebab), een bewijs van het opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een brief vanwege ofwel de werkgever, ofwel een bewijs van het beëindigen van de nationale dienstplicht, of een document dat aantoonst dat de aanvrager vrijgesteld is van dienstplicht. Meer algemeen worden in Eritrea voornamelijk enkel aan volgende categorieën van personen, uitreisvisa afgegeven (zonder dat de genoemde leeftijdslimieten een absolute grens uitmaken): mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen die vrijgesteld zijn van dienstplicht, personen die een medische behandeling nodigen in het buitenland, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden, vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten met een hoge positie en hun familie, en – in sommige gevallen – aan zakenmannen en sportlui. Aan overheidsfunctionarissen, familieleden van personen die Eritrea illegaal verlieten en leden van niet-erkende religieuze gemeenschappen, wordt de afgifte van een uitreisvisum geweigerd.

De restricties op de afgifte van uitreisvisa, betekent dat het voor normale Eritrese burgers erg moeilijk is om het land op een legale manier te verlaten – zeker wanneer de persoon in kwestie nog steeds dienstplichtig is. Uitreisvisa zijn geldig voor één maand en één reis (uitreisvisa voor meerdere reizen worden niet verstrekt) en kunnen drie maal worden verlengd. Bij de afgifte van het uitreisvisum wordt niet bepaald hoe lang een persoon weg mag blijven. **Het is met andere woorden bijzonder moeilijk in Eritrea om een uitreisvisum te bekomen gezien de erg strikte voorwaarden die eraan zijn verbonden** (zie informatie in administratief dossier). **Aangezien u klaarblijkelijk wél de uitreiking van een paspoort én een dergelijk uitreisvisum heeft kunnen bekomen, dringt de vraag zich op hoe u dit paspoort met uitreisvisum bekwam, gegeven uw verklaringen dat u nog steeds dienstplichtig was en u reeds 5 jaar lang (2008-2013) in de gevangenis doorbracht, omwille van het illegaal vertrek van uw zoon. Er kan van u, met andere woorden, verwacht worden dat u een omstandige, gedetailleerde en aannemelijk uitleg weet te geven hoe u – ondanks het feit dat u beweerdelijk vervolgd werd en derhalve niet in aanmerking kwam om een uitreisvisum te verkrijgen – u er tóch in slaagde om 2 paspoorten op eigen naam te verkrijgen mét geldig uitreisvisum.**

Vooreerst dient opgemerkt dat u doelbewust heeft getracht om de Belgische instanties te misleiden. Het CGVS heeft immers een informatie ter beschikking omtrent verschillende visumaanvragen. Uw verklaringen over het verkrijgen van uw paspoort(en), en het verkrijgen van een Eritrees exit-visum, spreken de informatie waarover het CGVS beschikt op essentiële punten tegen.

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud, gaf u aan dat u een document heeft dat toont dat u Eritrea met toestemming heeft verlaten (zie notities CGVS, p.4). U stelde dat u een [Eritrees] paspoort heeft, maar u had het de dag van het persoonlijk onderhoud, namelijk 10 oktober 2018, niet bij zich. Gevraagd wanneer u het paspoort heeft aangevraagd, antwoordde u – ontzettend vaag – dat u reeds een paspoort had vanaf het begin (zie notities CGVS, p.4-5). Gevraagd wat u daarmee bedoelde, zei u [dat u het aanvraag] omdat u weg wilde. Nogmaals gevraagd wanneer u het paspoort precies aanvraagde, antwoordde u – opnieuw tergend vaag - dat het twee jaar geleden was, wanneer ze u opsloten. U stelde dat uw zoon illegaal [uit Eritrea] was vertrokken, en dat ze u vroegen om ofwel uw zoon terug te brengen ofwel 100 000 Nakfa te betalen. Gevraagd wanneer dit was, antwoordde u dat dit in het jaar 2008 was gebeurd. Gevraagd of u dan een paspoort had in het jaar 2008, antwoordde u – verwarrend genoeg – ontkennend. Omdat u geenszins duidelijk op de vragen over uw paspoort had geantwoord, werd u opnieuw gevraagd wanneer u het paspoort – waarmee u naar België reisde – heeft aangevraagd, en u antwoordde dat dit niet lang geleden was, namelijk twee jaar geleden. U stelde dat het paspoort vijf jaar geldig is, en dat u het na vijf jaar moet vernieuwen. Gevraagd of dit paspoort [waarmee u naar België reisde] uw eerste paspoort was, zei u voorheen geen paspoort te hebben gehad, en dat dit uw eerste [paspoort] is. Gevraagd om uit te leggen hoe u naar België heeft kunnen reizen, zei u dat u uw kind vroeg om een uitnodiging te schrijven voor een huwelijk (zie notities CGVS, p.19-20). Gevraagd wat u allemaal heeft moeten doen om het Belgische visum te bekomen, stelde u opnieuw dat uw zoon Sami een uitnodiging schreef, dat u naar de Italiaanse ambassade ging, dat men u vroeg om welke redenen u weg wilde, en dat u heeft geantwoord dat u naar uw zoon wilde gaan om een huwelijk bij te wonen (zie notities CGVS, p.23). Het Belgische visum werd u uiteindelijk toegestaan. Gevraagd of dit de eerste keer was dat u een Belgisch visum heeft aangevraagd, antwoordde u bevestigend (zie notities CGVS, p.24). **Nochtans, beschikt het CGVS over informatie die aangeeft dat u wel degelijk meerdere paspoorten heeft gehad, voor uw komst naar België, en dat u bovendien meermaals poogde een Belgisch visum te verkrijgen. U blijkt hierover echter niets te vermelden tijdens het persoonlijk**

onderhoud, en sterker nog, u stelde dat u nooit eerder een paspoort of Belgisch visum had aangevraagd.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat u de Belgische instanties moedwillig trachtte te misleiden, wat de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds ernstig ondermijnt. Zo geeft informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – aan dat u reeds in het jaar 2010 poogde om een Belgisch visum aan te vragen op basis van een Eritrees paspoort dat u heeft aangevraagd in het jaar 2008 (zie visuminformatie, in het administratieve dossier). Dit paspoort was geldig tot en met 6 oktober 2013. U bleek een Belgisch visum te hebben aangevraagd omdat u uw minnares, T.F.H., die reeds sinds het jaar 2007 in België verbleef, wilde huwen. Dit visum voor kort verblijf (type C), werd u echter niet toegestaan. De informatie waarover het CGVS beschikt, stelt duidelijk dat u op **12 februari 2010** de aanvraag voor dit visum heeft ingediend, en dat deze op 31 maart 2010 werd verworpen. **Dat u stelde nooit eerder een Eritrees paspoort en een Belgisch visum te hebben aangevraagd, dan degene die u aanvroeg om naar België te kunnen reizen in het jaar 2018, wijst er enkel op dat u niet de waarheid heeft gesproken omtrent uw eerdere pogingen om uit uw land van herkomst, met name Eritrea, te vertrekken.** U werd dan ook geconfronteerd met deze vaststelling, en zodoende werd gesteld dat objectieve visuminformatie, aanwezig in uw administratieve dossier, erop wijst dat u wel degelijk een [Eitrees] paspoort had in het jaar 2008 (zie notities CGVS, p.30). Als antwoord op deze stelling, vroeg u – herhalend - of het jaar 2008 werd bedoeld. Daarop werd u ook gemeld dat dezelfde visuminformatie stelt dat u reeds eerder, voor uw komst naar België in het jaar 2018, een Belgisch visum heeft aangevraagd, maar dat het visum u niet werd toegestaan. U antwoordde dat u inderdaad een visum heeft aangevraagd om samen met uw kinderen [naar België] te komen. Daar dit antwoord danig verbazend was – gezien u eerder had gesteld nooit eerder een Belgisch visum te hebben aangevraagd (zie notities CGVS, p.24) – werd u dan ook gevraagd om welke redenen u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud niet eerlijk was over deze visumaanvraag. U antwoordde – eerder verwarrend – dat u vroeger heeft gevraagd om een paspoort te verkrijgen, maar dat ze dit toen hebben geweigerd. U zei dat u wilde [naar België] komen, samen met uw kinderen, maar dat ze geen toestemming hebben gegeven. Gezien u opeens over uw paspoort begon, werd gesteld dat informatie uit uw dossier aangeeft dat u in het bezit bent geweest van een Eritrees paspoort dat geldig was van het jaar 2008 tot het jaar 2013. U antwoordde – nietszeggend – dat een paspoort inderdaad vijf jaar geldig is. **Een tweede maal** werd u gevraagd om welke redenen u eerder het tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag heeft gemaakt van dit paspoort, aangezien het u een aantal keer werd gevraagd, maar opnieuw antwoordde u – weinig ernstig – dat het [paspoort] ongeldig was. **Een derde maal** gesteld dat u reeds eerder tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of het paspoort – waarmee u in het jaar 2018 naar België reisde – uw eerste paspoort was, antwoordde opnieuw danig weinig ernstig dat het [paspoort] ongeldig was, en dat ze hadden gezegd dat ze het niet zouden geven, en dat u naar hier kwam met dit [huidig] paspoort. **Echter, dient opgemerkt, dat de beschikbare visuminformatie in het administratieve dossier aangeeft dat u wel degelijk beschikte over een Eritrees paspoort, geldig van 7 oktober 2008 tot 6 oktober 2013. Dat u stelde dat men u geen paspoort had afgeleverd in het jaar 2008, is dan ook geenszins geloofwaardig, en doet opnieuw ernstig afbreuk aan uw verklaringen.** Later tijdens het persoonlijk onderhoud, kreeg u echter opnieuw de kans om uit te leggen om welke redenen u niet de waarheid zou vertellen over uw eerste paspoort, geldig van het jaar 2008 tot het jaar 2013, maar u stelde opnieuw dat het paspoort niet geldig is, en dat u het om die redenen niet had vermeld (zie notities CGVS, p.32). Een laatste maal gesteld dat u zeer duidelijk werd gevraagd of dit paspoort [waarmee u naar België reisde] uw eerste paspoort ooit was, antwoordde u opnieuw – weinig verhelderend – dat u weet dat er één paspoort al verlopen is. Pogingen tot het verkrijgen van een duidelijk antwoord uwentwege werden daarop gestaakt.

Verder, bleek u nog andere merkwaaardige en weinig coherente verklaringen te hebben afgelegd omtrent het aanvragen van uw paspoort [in het jaar 2008] en uw eerste aanvraag voor een Belgisch visum [in het jaar 2010]. Uit deze verklaringen kan enkel opnieuw worden afgeleid dat u doelbewust heeft geprobeerd om de Belgische instanties te misleiden. In dit opzicht, dient opgemerkt, dat uw verklaringen omtrent uw verblijfplaats in de periode tussen het jaar 2008 en het jaar 2013 – de jaren waarin uw eerste Eritrese paspoort geldig was -, opnieuw afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw algehele asielrelaas. U verklaarde immers dat u in die periode opgesloten was in de gevangenis van de stad Mendefera, namelijk vanaf de eerste maand van het jaar 2008 tot de eerste maand van het jaar 2013 (zie notities CGVS, p.13-14). Uw zoon, genaamd N., zou het land [Eritrea] illegaal hebben verlaten, en u werd in de gevangenis opgesloten, omdat u ervan verdacht werd hem te hebben geholpen. Zij [de autoriteiten] vroegen u 100 000 Nakfa te betalen, maar aangezien u hiertoe niet in staat was, werd u vijf jaar opgesloten. **Nochtans, geeft objectieve informatie aan dat u in de maand oktober van het jaar 2008, wanneer u volgens uw verklaringen reeds 10 maanden in de gevangenis van de stad Mendefera was opgesloten, een Eritrees paspoort werd afgeleverd in de hoofdstad Asmara (zie visuminformatie, toegevoegd aan het administratieve dossier).**

Gevraagd hoe u dit paspoort heeft verkregen, in het jaar 2008, antwoordde u opnieuw danig naast de kwestie, namelijk dat u een paspoort had om naar uw kinderen te gaan, maar dat ze u weigerden, terwijl ze de kinderen lieten gaan (zie notities CGVS, p.31). Gevraagd wanneer u dit eerste paspoort heeft aangevraagd, antwoordde u het niet exact te weten, maar stelde u – tegenstrijdig met uw verklaringen aanwezig te zijn in de gevangenis van de stad Mendefera in het jaar 2008 – dat het in het jaar 2008 was (zie notities CGVS, p.32). Gesteld dat u eveneens had verklaard dat u opgesloten was in de gevangenis vanaf het jaar 2008 tot het jaar 2013, antwoordde u enkel bevestigend. Aangespoord om u nader te verklaren, en zodoende gevraagd hoe u een paspoort kan aanvragen terwijl u in de gevangenis bent opgesloten, antwoordde u – absoluut de aan u gestelde vraag ontwijkend – dat een paspoort u kan redden van uw misdaden. U een **tweede maal** de kans gegeven om uit te leggen hoe u in de stad Asmara een paspoort kon aanvragen, in de maand oktober van het jaar 2008, als u eveneens stelde in die periode te zijn opgesloten in de gevangenis van de stad Mendefera, antwoordde u dat dit onmogelijk was en zei u dat het daarvoor was. Daarop kreeg u de kans om de waarheid te vertellen omtrent uw gevangenschap, en zodoende werd u gevraagd of u zeker bent dat u in gevangenschap was, en of u niet slechts voor een korte periode was opgesloten, maar u vroeg zich af om welke redenen u dit moet zeggen op uw leeftijd en hoe u dat zou kunnen helpen, en u herhaalde dat u vijf jaar in de gevangenis verbleef. **U kreeg echter een vierde keer de kans om deze tegenstrijdigheden uit te klaren**, en aldus werd opnieuw gesteld dat u had verklaard een paspoort te hebben aangevraagd in het jaar 2008, maar dat u de volledige geldigheidsduur van dit paspoort – volgens uw verklaringen – in de gevangenis verbleef, maar u antwoordde slechts – weinig ernstig – dat u dit paspoort reeds had voor u in de gevangenis verbleef, en u voegde eraan toe dat het kan zijn dat u een fout heeft gemaakt, omdat u niet kan lezen en schrijven, en niet opgeleid bent. **Deze verklaringen overtuigen echter geenszins. Objectieve informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – geeft immers aan dat uw eerste paspoort pas afgegeven werd op 7 oktober 2008, zodat u geenszins in het bezit kon zijn geweest van dit paspoort alvorens u werd opgesloten in de eerste maand van het jaar 2008, in de gevangenis van Mendefera.** Waar u stelde dat u niet bent opgeleid, en niet kan lezen en schrijven, waardoor het kan zijn dat u fouten maakt, dient opgemerkt dat dit geenszins een verschoning is voor uw tegenstrijdige verklaringen, en de tegenstrijdigheid van uw verklaringen met objectieve informatie, daar u meermaals de kans kreeg om deze tegenstrijdigheden op te helderen, en uw verklaringen te verduidelijken. Een kans die u echter geenszins greep. Ook wat betreft de aanvraag van uw eerste Belgische visum, in het jaar 2010, dient opgemerkt dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn aan beschikbare visuminformatie, toegevoegd aan het administratieve dossier. **Naast het feit dat u in de maand oktober van het jaar 2008 een paspoort verkreeg, bleek u eveneens op 12 februari 2010 – toen u volgens uw verklaringen reeds twee jaar in de gevangenis van de stad Mendefera verbleef – een visum te hebben aangevraagd om uw minnares en uw kinderen op te zoeken in België** (zie visuminformatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Volgens de website van de Italiaanse ambassade in de stad Asmara, dient een visumaanvraag te gebeuren in **eigen persoon**, in de ambassade in de hoofdstad Asmara. Het staat dus vast dat u in het jaar 2010 in de stad Asmara aanwezig was om uw Belgisch visum te regelen, en daaruit volgt dat u geenszins aanwezig was in de gevangenis van de stad Mendefera.

Voorts, bleken uw verklaringen niet alleen intern tegenstrijdig, en tegenstrijdig met beschikbare visuminformatie, maar bleken zij eveneens tegenstrijdige met objectieve landeninformatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd. U stelde immers een Eritrees paspoort te hebben verkregen in het jaar 2008 (zie notities CGVS, p.32), en opnieuw één te hebben verkregen in het jaar 2017 (zie notities CGVS, p.20). Deze verklaringen worden bovendien bevestigd door beschikbare visuminformatie. Echter, u bleek – volgens uw verklaringen – tijdens het aanvragen van beider paspoorten, nog steeds uw **militaire dienstplicht** te vervullen. U verklaarde immers dat u in het jaar 2005 in een arrestatieronde [giffa] werd meegenomen, en dat u na uw militaire training werd aangesteld in divisie 53, in de stad Areza (zie notities CGVS, p.7-8). U heeft uw dienstplicht enkel in de stad Areza uitgevoerd, en u werd nooit in een andere stad, of op een andere plaats, aangesteld (zie notities CGVS, p.11). **Het dient echter opgemerkt dat deze verklaringen uiterst merkwaardig zijn, en bovendien de geloofwaardigheid van uw algehele verhaal opnieuw sterk ondergraven.** Uit informatie dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd (zie blauwe map), komt naar voor dat het verkrijgen van een paspoort voor een Eritreeër die nog steeds zijn nationale dienst vervult, geenszins mogelijk is. Dezelfde informatie geeft aan dat het verlaten van Eritrea enkel is toegestaan met een exit-visum, dat enkel door het Eritrese Department for Immigration and Nationality kan worden uitgevaardigd. Voor het verkrijgen van een dergelijk exit-visum is de vrijstelling van nationale dienst een allereerste vereiste. Dit gegeven zijnde, kan geenszins geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw dienstplicht, de door u beweerde vervolging, en uw

verklaring dat u nog steeds dienstplichtig was wanneer er u een eerste Eritrees paspoort afgeleverd werd in het jaar 2008.

Daar u twee paspoorten wist te bekomen van de Eritrese autoriteiten, kan dan ook absoluut niet aannemelijk worden geacht dat u in de periodes waarin u deze paspoorten heeft aangevraagd uw militaire dienstplicht vervulde, en zodoende doen uw verklaringen opnieuw ernstig afbreuk aan de door u geopperde problemen Eritrea, en de manier waarop u het land heeft ontvlucht. Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u een paspoort had verkregen terwijl u nog steeds uw militaire dienst vervulde, en u stelde – weinig serieus – dat u gevraagd heeft om het [paspoort]te hebben voor moest u worden vrijgelaten uit militaire dienst, om handelaar te worden of weg te gaan (zie notities CGVS, p.31). U voegde eraan toe dat ze het [paspoort] afgeven als u meer dan veertig jaar bent. Er werd u echter opnieuw gevraagd hoe het komt dat u een paspoort had verkregen terwijl u nog steeds in militaire dienst was, en opnieuw stelde u – weinig aannemelijk – dat ze hadden gezegd dat ze u gingen vrijstellen, en dat er toen mensen waren vrijgesteld. Een derde maal geconfronteerd met het feit dat u een soldaat was in de Eritrese militaire dienst, en dat u zelf had gesteld dat soldaten in militaire dienst niet in aanmerking komen om naar het buitenland te gaan (zie notities CGVS, p.24), antwoordde u – ontwijkend – dat de regels veranderd zijn, en dat er een verschil is tussen de reguliere soldaten en de milities (zie notities CGVS, p.31). Gevraagd sinds wanneer u dan deel was van een milite, zei u – vaagweg – dat het later was dat ze jullie samenbrachten, maar dat u daarvoor lid was van de milite, in een dorp, waarna ze jullie verzamelden in divisie 53. Gevraagd wanneer u in deze milities was, alvorens u werd ondergebracht in divisie 53, antwoordde u dat u reeds een wapen draagt sinds het jaar 2005, en dat ze later een milite hebben gecreëerd. Sommigen mochten blijven en anderen werden ondergebracht in divisie 53. U stelde dat u tijdens de militaire training werd gemeld dat u een milite ging worden. U wist niet exact wanneer deze milite-unit werd gecreëerd (zie notities CGVS, p.32). Gesteld dat volgens informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) slechts sinds het jaar 2011 [burger]milities werden gemobiliseerd, maar dat u zei reeds sinds het jaar 2005 daarvan deel uit te maken, antwoordde u opnieuw zeer weinig verhelderen dat u samen met mensen uit het gebied militaire training heeft moeten doen voor de milite, en dat sommigen na deze training in het gebied mochten blijven, en dat anderen – waaronder u – in divisie 53 werden ondergebracht. **Het dient opgemerkt dat u er geenszins in slaagt om op een duidelijke manier uiteen te zetten hoe u als soldaat, die nog steeds zijn nationale dienstplicht in Eritrea vervulde, in staat was van een geldig Eritrees paspoort met exit-visum te verkrijgen, om naar het buitenland te reizen. Uw verklaringen zijn vaag en onduidelijk, bleken weinig ernstig, en u ontweek de aan u gestelde vragen meermaals. Aldus, dient opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen werkelijk deel te hebben uitgemaakt van het Eritrese militaire apparaat, op het moment dat u uit Eritrea vertrok.**

Vervolgens, kan uit bovenstaande vaststellingen worden afgeleid, dat eveneens geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die zich hebben voorgedaan tijdens uw legerdienst. U stelde immers vanaf het jaar 2015, tijdens uw legerdienst, werkzaam te zijn geweest voor een oppositiebeweging, genaamd Dmaha, die actief was in de Eritrese regio's Debuub en Gash Barka, en in de Ethiopische Tigray-regio (zie notities CGVS, p.12, p.25 en p.28). U werkte samen met de heren Te.Ha. en Ts.Te. (zie notities CGVS, p.25). Op een bepaald moment werd een vriend van Te.Ha., die ook deel uitmaakte van de organisatie, gearresteerd (zie notities CGVS, p.28). u werd bang om ook zelf ontdekt te worden, en om die reden heeft u Eritrea verlaten. **Er dient echter opgemerkt dat u bitter weinig kan vertellen over deze organisatie, genaamd Dmaha, en over het ontstaan, de activiteiten, en de doeleinden van deze organisatie.** Zo was u ontzettend vaag wanneer u werd gevraagd wat de organisatie Dmaha doet en wat ze willen bereiken (zie notities CGVS, p.25). U stelde enkel dat het een organisatie is die in de Tigray-regio verblijft, en dat ze daar activiteiten doet. U werd gevraagd om te helpen, omdat de organisatie dan groter zou kunnen worden. Uw taak bestond erin brieven over te brengen, en zo mee te werken en de organisatie groter te maken. Een tweede maal gevraagd wat het doel is van deze organisatie en wat het wil bereiken met zijn activiteiten, zei u dat het [een organisatie was] om de democratie in te stellen en een grondwet te hebben, dat mensen kunnen stemmen, omdat Isaias [Afewerki] een dictator is die de mening van de mensen niet accepteert. Opnieuw dient opgemerkt dat u enkel vage verklaringen kan afleggen omtrent de doelstellingen van de organisatie waarvan u sinds het jaar 2015 lid was. U kon echter eveneens niets vertellen over de activiteiten waar u zelf aan meewerkte. U stelde brieven en kleren af te geven aan Ts.Te. (zie notities CGVS, p.27). U wist echter niet wat er in deze brieven geschreven stond, en u heeft zelfs niet eens de moeite gedaan om dit na te vragen. Zelfs wanneer gesteld werd dat u bezig was met gevaarlijke activiteiten, en gevraagd of u dan niet wilde weten wat deze activiteiten zijn, zei u – de vraag ontwijkend – dat het niet gemakkelijk was, maar dat u het deed omdat u kwaad was en omdat u ze haat. U zei dat u de brieven niet kon lezen, en dat u er ook niet genoeg tijd voor had [om te weten wat u aan het doen was] (zie notities CGVS, p.28). U stelde dat u degene was die de route toonde in en

uit de Tigray-regio (zie notities CGVS), maar u bleek niet te weten wat de groepering eigenlijk binnenbracht in Eritrea (zie notities CGVS, p.28).

Vreemd genoeg, stelde u dat deze beweging reeds actief was van voor de onafhankelijkheid (zie notities CGVS, p.27). **Het is dan ook absoluut niet aannemelijk, dat u – drie jaar voor deze oppositiebeweging werkzaam – niet zou weten aan welke activiteiten u nu eigenlijk deelneemt, en ook de doelstellingen van de organisatie niet helder uiteen kan zetten.** Bovendien, is het eveneens geenszins geloofwaardig dat u, nadat een vriend van Te.Ha. werd gearresteerd – van wie u overigens de naam niet kende (zie notities CGVS, p.29) – en u bang werd om door de Eritrese autoriteiten ontdekt te worden, Eritrea met een paspoort zou verlaten, via de luchthaven in de stad Asmara. **Dat u met uw eigen, geldig Eritrees paspoort het land heeft verlaten, wijst er enkel op dat u geenszins vervolging door de Eritrese autoriteiten diende te vrezen.** Bovendien is het wel heel merkwaardig, indien u werkelijk de Eritrese autoriteiten zou vrezen, dat u deze optie kiest om het land te verlaten. U stelde immers dat u degene was die voor de oppositiebeweging mensen in en uit de Ethiopische Tigray-regio loodste (zie notities CGVS, p.25-26), gezien u het gebied kende (zie notities CGVS, p.26). Uw vriend, Te.Ha., zei u dat u voor uzelf moest zorgen, en dat hijzelf naar de Tigray-regio zou vluchten (zie notities CGVS, p.29). Te.Ha. heeft u voorgesteld om met hem mee te gaan. U ging echter niet mee omdat u het proces [voor het verkrijgen van een paspoort] wilde afronden, en omdat u geen soldaat wilde worden in de Tigray-regio. **Dat u op een legale manier, met een paspoort en exit-visum, verkregen van de Eritrese autoriteiten, het land zou verlaten omdat u deze zelfde autoriteiten vreest vanwege uw lidmaatschap van een oppositiebeweging, terwijl u de mogelijkheid en de kennis had om Eritrea op een illegale manier te verlaten, zonder dat u met de door u gevreesde autoriteiten in contact zou komen, is danig weinig aannemelijk en doet enkel verder afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

Ten slotte, kan niet worden ingezien om welke redenen u meer dan twee maanden heeft gewacht met het indienen van een aanvraag tot internationale bescherming. U stelde immers in de maand maart van het jaar 2018 in België te zijn aangekomen, maar slechts een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in de maand mei van het jaar 2018 (zie notities CGVS, p.25). **Er kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat, indien u werkelijk een oprechte vrees voor vervolging koestert, u onmiddellijk bij uw aankomst in België een verzoek zou indienen.** Gevraagd om welke redenen u niet onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, zei u dat u gezondheidsproblemen had door het veranderende weer. Deze verklaring is echter niet afdoende.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient opgemerkt, dat u absoluut niet aannemelijk kan maken dat u een oprechte vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Eritrea. Uw verklaringen wijzen enkel op een legaal vertrek uit Eritrea, maar de werkelijke redenen van dit vertrek kunnen niet worden vastgesteld. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren in Eritrea. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden.

Wat betreft de door u neergelegde Eritrese identiteitskaart, kan worden opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw Eritrese herkomst wordt dan ook niet in vraag gesteld, maar wel de manier waarop, en de redenen om dewelke, u Eritrea heeft verlaten. Ook het door u neergelegde observatieverslag van het Rode Kruis, het overzicht van uw medisch dossier, en het overzicht van uw inenting, weet de vaststellingen omtrent uw vertrek uit Eritrea niet te wijzigen.

Volledigheidshalve, dient opgemerkt, dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op 10 oktober 2018, uw originele, Eritrese paspoort, niet heeft neergelegd (zie notities CGVS, p.4). U verklaarde dat u nog steeds in het bezit was van uw paspoort, maar dat u het thuis had laten liggen. Er werd u dan ook met aandrang gevraagd dit paspoort na het persoonlijk onderhoud van 10 oktober neer te leggen op het CGVS, gezien dit document belangrijk is in het onderzoek naar uw verzoek tot internationale bescherming. Ondanks het feit dat u verklaarde het paspoort te willen neerleggen, heeft het CGVS tot op heden uw Eritrese paspoort niet ontvangen.

Door de ware toedracht aangaande uw werkelijke problemen en vlucht uit Eritrea, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 januari 2019 een schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de “beoordelingsfout”.

Hij benadrukt zijn *“profiel als ongeschoolde landbouwer en de impact daarvan op zijn begripsvermogen en de accurateheid van zijn antwoorden”*. Hij stelt dat hij vanaf het begin *“volledig eerlijk”* is geweest over zijn legaal vertrek uit Eritrea. Dat zijn antwoorden *“niet steeds volledig helder waren en hij er soms niet in slaagde om de vragen van de protection officer te beantwoorden”* is volgens hem *“niet vanuit een kwade wil van zijnentwege noch vanuit enige intentie om zijn ware situatie te verhullen”*, maar komt door zijn gebrek aan scholing en zijn *“enigszins beperkt”* begripsvermogen. Hij bevestigt *“dat hij bepaalde vragen tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad niet goed begrepen had, en hij nu en dan verschillende herhalingen nodig had om de precieze strekking van de vraag te begrijpen, in het bijzonder wanneer het technische zaken zoals paspoorten en visa betrof”*. Hij wijst nog op *“de stress gedurende het persoonlijk onderhoud”*.

Verzoeker legt uit dat hij niet de intentie had om zijn eerste paspoort van 2008 te verbergen, maar hij verduidelijkt *“dat hij in realiteit nooit beschikt heeft over dit paspoort en er nooit gebruik van heeft kunnen maken gedurende de periode dat dit geldig was, aangezien hij toen in de gevangenis verbleef”*. Hij stelt dat zijn broer het paspoort op 7 oktober 2008 is gaan afhalen en dat het in 2013, toen verzoeker vrijkwam, niet meer geldig was. Volgens hem heeft hij hierdoor *“niet de reflex gehad melding te maken van het bestaan van dit paspoort”*.

Het Belgisch visum zou op 12 februari 2010 zijn aangevraagd door verzoekers zoon S.K.G., *“die in België als vluchteling erkend is en intussen de Belgische nationaliteit heeft, die in samenspraak met verzoekers broer in Eritrea, vanuit België alle stappen ondernomen heeft voor de aanvraag van dat visum”*. Volgens verzoeker hadden zijn zoon en broer het idee *“dat het visumdossier volledig in orde gemaakt zou worden terwijl verzoeker zelf in de gevangenis zat”* en dat ze verzoeker hierover zouden inlichten wanneer het visum toegekend werd, waarop verzoeker *“uit de gevangenis zou trachten te ontsnappen om het visum in Nairobi op te halen”*. Verzoeker stelt dat hij op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud niet op de hoogte was van deze visumaanvraag in 2010.

Verzoeker meent nog dat er in zijn hoofde *“enige begripsverwarring bestaat tussen de concepten “paspoort”, “visum” en “exit-stempel”*, dat hij *“erg verward is over het paspoort/visum dat hij zou hebben aangevraagd in 2008”* en dat hij zelf aangaf *“dat zijn gebrek aan opleiding misschien aan de basis ligt van het feit dat hij de hem gestelde vragen niet goed begrijpt en weet te beantwoorden”*.

Aangaande de aanvraag en afgifte van het paspoort van 2008, beweert verzoeker dat hij de aanvraag hiervan *“lang op voorhand heeft ingediend, vóór 2008, tegelijkertijd met de aanvraag voor de paspoorten van zijn kinderen”*, dat hij toen ouder dan 54 jaar was en dus in aanmerking kwam voor een paspoort, dat er nog geen sprake was van zijn gevangenisstraf en dat ze bij het uitvaardigen van het paspoort *“zijn uitgegaan van zijn situatie op het ogenblik van zijn aanvraag”* en niet van *“zijn situatie op het ogenblik van de uitvaardiging”*. Volgens verzoeker kon het afhalen van de paspoorten *“op dat ogenblik gemakkelijk door familieleden gebeuren”* en is zijn broer het paspoort op 7 oktober 2007 gaan afhalen.

Wat betreft de aanvraag van het visum op 12 februari 2010, herhaalt verzoeker dat zijn zoon vanuit België alle stappen ondernomen heeft.

Verzoeker stelt dat hij voor het verkrijgen van zijn laatste paspoort en exit-visum *“enerzijds het geluk heeft gehad goede relaties gehad te hebben met zijn oversten, en anderzijds enorme sommen geld betaald heeft”*. Volgens verzoeker was *“zijn gevorderde leeftijd een hulpmiddel bij het bekomen van een paspoort”* en werden *“zijn handicap en gevorderde leeftijd”* ook aangehaald in de brief van zijn overste naar de divisie. Hij wijst dienaangaande op objectieve informatie waarin *“de corruptie bij het verkrijgen van reisdocumenten”* beschreven wordt (*“Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Eritrea, 6 februari 2017”*, *“Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen*

Ambtsbericht Eritrea, mei 2014" en Human Rights Council, Report of the commission of inquiry on human rights in Eritrea, A/HRC/32/47, 9 mei 2016").

Verzoeker besluit *"dat hij er middels het betalen van veel geld, het uitoefenen van veel geduld, het kennen van de juiste personen (in het bijzonder zijn overste W.K.) en gegeven zijn specifieke situatie (m.n. zijn medische situatie en gevorderde leeftijd), in geslaagd is om een paspoort en uitreisvisum te bekomen, ondanks het feit dat hij nog in dienstplicht was"* en dat bijgevolg *"de door verzoeker verkregen documenten, gezien zijn specifieke situatie, wel degelijk compatibel zijn met het feit dat hij nog in legerdienst was in Eritrea"*.

Betreffende zijn activiteiten voor de oppositiebeweging Dmaha, meent verzoeker *"dat verwerende partij de lat veel te hoog legt bij haar beoordeling van verzoekers kennis van de organisatie waarvoor hij actief was, gegeven zijn profiel alsook gegeven zijn concrete rol binnen de organisatie en de manier waarop hij hierbij betrokken geraakt is"*. Hij wijst op zijn verklaringen waar hij aangaf dat hij *"toevallig"* via een jeugdvriend betrokken werd bij de organisatie, hij een relatief beperkte rol had, hij enkel boodschapper was omwille van zijn *"grondige kennis van de streek"*, hij niet deelnam aan vergaderingen of intern overleg, hij een *"louter uitvoerend"* lid was en hij bovendien ongeschoold en analfabeet is.

Volgens verzoeker kan *"een periode van slechts twee maanden, gedurende dewelke verzoeker met aanzienlijke gezondheidsproblemen kampte, geenszins beschouwd worden als een periode die erop duidt dat verzoeker geen vrees voor vervolging zou koesteren"*. Hij voert aan *"dat hij gedurende deze twee maanden werkelijk ziek was en dat hem omwille van zijn toestand werd afgeraden op dat ogenblik zijn verzoek in te dienen"*. Hij wijst er nog op dat de commissaris-generaal geen enkele verdere precisering omtrent zijn gezondheidstoestand heeft gevraagd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker *"het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen"*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de *"Belgische identiteitskaart van verzoekers zoon S.K.G."*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de beweringen in het verzoekschrift over zijn *"profiel als ongeschoolde landbouwer en de impact daarvan op zijn begripsvermogen en de accurateheid van zijn*

antwoorden" gekaderd moeten worden binnen het geheel van zijn verklaringen. Zoals ter terechtzitting opgemerkt had verzoeker drie vrouwen, met die hij allen kinderen had (notities, p. 17-18).

Hij voltooide een militaire training van 6 maanden, waarna hij tijdens zijn legerdienst loopgraven, checkpoints en materiaal moest bewaken, verantwoordelijk was voor de logistiek, voor het vervoeren van goederen en voor het bewerken van landbouwvelden van de regering (notities, p. 10-11, 15). Ook vertelde verzoeker dat hij zijn kinderen op legale wijze Eritrea hielp verlaten (notities, p. 18). Sinds 2015 zou hij actief zijn geweest bij de oppositiebeweging Dmaha, waar hij werd toevertrouwd met de taak om mensen, brieven en goederen in en uit de Tigray-regio te loodsen (notities, p. 25-26). Uiteindelijk regelde verzoeker voor zichzelf een legaal vertrek uit Eritrea, met een paspoort en exit-visum, dankzij de hulp van hogergeplaatste personen, *"het betalen van veel geld, het uitoefenen van veel geduld, het kennen van de juiste personen"*, aldus het verzoekschrift. Verzoekers levenservaring is bijgevolg geenszins beperkt gebleven tot enkel land bewerken in zijn dorp, zoals het verzoekschrift nochtans doet uitschijnen, wel integendeel.

2.4.2. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Eritrea omwille van *"de gedwongen inlijving, geen loon daarvoor, geen vrijheid, iedereen kan u in de gevangenis stoppen"*, maar *"hoofdzakelijk ook omdat ik de Dmaha hielp, ik was bang dat ik zou herkend worden of gepakt"* (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 25). Verzoeker kan zijn relaas echter niet aannemelijk maken, noch middels zijn verklaringen, noch middels documenten.

2.4.3. De Raad neemt aan dat verzoeker zijn dienstplicht heeft vervuld nu hij zonder problemen een paspoort kon verkrijgen in 2008 en opnieuw in 2017. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat verzoeker bekend is met het leger van Eritrea.

2.4.4. Waar verzoeker verklaart dat hij voor het eerst in 2005, toen hij 53 jaar was, werd opgeroepen voor het leger en tot zijn vertrek in 2017 dienstplichtig te zijn geweest kan dit bezwaarlijk overtuigen nu verzoeker niet kan duiden waarom hij een profiel heeft dat in aanmerking zou komen voor een inlijving op een leeftijd waarop Eritreeërs algemeen vrijgesteld zijn van dienst. Verzoeker legt geen enkel bewijsstuk neer van zijn militaire opleiding, zijn 12 jaar durende dienstplicht of de brieven die zijn overste en de divisie schreven om zijn vertrek naar Europa toe te laten (notities, p. 16). Integendeel, verzoeker verklaarde dat het voor hem niet mogelijk was om te stappen en te lopen omwille van de wonde aan zijn been (*"Ik heb hen van het begin gezegd dat het niet mogelijk was om te stappen en lopen, en dan namen ze me mee en ze zagen het probleem."*; notities, p. 12). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij op 53-jarige leeftijd nog voor het eerst opgeroepen werd en hij tot zijn 65ste gedwongen werd zijn legerdienst te doen en hierbij een variëteit aan taken moest uitoefenen, temeer gezien hij beweerdelijk niet kon stappen of lopen omwille van een handicap en dus enkel een financiële en logistieke last was.

2.4.5. Waar verzoeker volhoudt in 2008 te zijn gerekruteerd, stroken zijn verklaringen over zijn legerdienst bovendien niet met zijn stelling dat de dienstplicht normaal 6 maanden, 1 jaar of 3 jaar duurt (notities, p. 12). Verzoeker bracht geen elementen aan die aannemelijk maken waarom hij dan wel meer dan een decennium gedwongen werd om zijn legerdienst te doen. Evenmin kan de Raad inzien waarom verzoeker niet eerder een vrijstelling verkreeg. Verzoeker gaf meermaals aan dat zijn overste hem goedgezind was en uiteindelijk kon verzoeker via *"goede relaties, [...] het kennen van de juiste personen (in het bijzonder zijn overste W.K.) en gegeven zijn specifieke situatie (m.n. zijn medische situatie en gevorderde leeftijd)"* een paspoort en exit-visum verkrijgen (*"Omdat hij me kende, daar, en ook mijn probleem kent, en een vriendelijk man is, heb ik hem niet veel moeten betalen. [...] W.K. heeft me heel veel geholpen met het schrijven van de brief. [...] W.K. liet me naar Areza te gaan en terug, hij hielp me veel, het was een gunst."*; notities, p. 22-24). Het kan niet overtuigen dat verzoeker pas in 2017 vrijgesteld werd van zijn legerdienst indien hij werkelijk de *"goede relaties"* had en *"de juiste personen"* kende, waaronder zijn overste W.K. met wie hij al samenwerkte sinds 2015 (notities, p. 24). Hieruit kan enkel blijken dat verzoeker in het leger werkzaam was en hij omwille van zijn dienstjaren tegemoet getreden werd. Zo ook stelt verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij omwille van zijn gevorderde leeftijd en omwille van de handicap aan zijn been ontzien werd door hem dicht bij huis aan te stellen én dat zijn overste hem uiteindelijk hielp om het land te kunnen verlaten (notities, p. 7, 12, 23). Dit kan inderdaad mogelijk geweest zijn, doch vóór 2008 toen verzoeker voor het eerst een paspoort aanvraag en hij intussen al 54 jaar oud was.

2.4.6. De Raad volgt verzoeker dat *"het onmogelijk [is] om een soldaat naar het buitenland te laten gaan"* (notities, p. 23). Dit blijkt ook uit de informatie in het administratief dossier met name, dat er in Eritrea geen paspoorten worden uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van de nationale (militaire of burgerlijke) dienstplicht. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat hij zijn

paspoort in 2017 verkreeg *“middels het betalen van veel geld, het uitoefenen van veel geduld, het kennen van de juiste personen (in het bijzonder zijn overste W.K.) en gegeven zijn specifieke situatie (m.n. zijn medische situatie en gevorderde leeftijd), ondanks het feit dat hij nog in dienstplicht was”* en er verwezen wordt naar objectieve informatie over *“de corruptie bij het verkrijgen van reisdocumenten”* (*“Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Eritrea, 6 februari 2017”*, *“Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Eritrea, mei 2014”* en *Human Rights Council, Report of the commission of inquiry on human rights in Eritrea, A/HRC/32/47, 9 mei 2016*”), stelt de Raad vast dat verzoeker alleszins toegaf dat hij zijn eerste paspoort (uitgereikt op 7 oktober 2008) wél op legale manier heeft aangevraagd, samen met paspoorten voor zijn kinderen, om België te komen bezoeken, en dat hij dit deed toen hij beweerdelijk nog dienstplichtig was (notities, p. 30-31).

2.4.7. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker bij de aanvraag van zijn eerste paspoort (uitgereikt op 7 oktober 2008) ouder dan 54 jaar was en dus in aanmerking kwam voor een paspoort en dat er bij de aanvraag nog geen sprake was van zijn gevangenisstraf, kan dit gevolgd worden in zoverre verzoeker een reguliere loopbaan als militair had. Indien de Eritrese overheid bij het uitvaardigen van het paspoort *“zijn uitgegaan van zijn situatie op het ogenblik van zijn aanvraag”*, zoals het verzoekschrift aanbrengt, zou verzoeker immers geen paspoort hebben gekregen als dienstplichtige (zie eigen verklaringen en administratief dossier landeninformatie).

2.4.8. Aan verzoeker werden daarenboven twee paspoorten (7 oktober 2008 en 8 november 2017) én een uitreisvisum (geldig van 20 februari 2018 tot 4 juni 2018) uitgereikt. Zodat hij toen niet verhinderd was door administratieve/militaire/strafrechtelijk redenen, laat staan dat hij dit in 2017 bij het verkrijgen van zijn tweede paspoort nog zou zijn.

Aldus worden verzoekers verklaringen dat hij tussen januari 2008 en januari 2013 opgesloten was in de gevangenis van Tsetser, bij Mendefera, omdat zijn zoon illegaal het land verlaten had, volledig ondermijnd door de vaststelling dat hij op 7 oktober 2008 te Asmara een paspoort uitgereikt kreeg en dat hij op 12 februari 2010 bij de Italiaanse ambassade in Asmara een visumaanvraag indiende (die geweigerd werd).

2.4.9. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het afhalen van de paspoorten *“op dat ogenblik gemakkelijk door familieleden [kon] gebeuren”* en zijn broer het paspoort op 7 oktober 2007 is gaan afhalen. Deze *post factum* bewering is echter louter theoretisch, weinig geloofwaardig en bovendien tegenstrijdig met zijn eigen verklaringen. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud eerst uitdrukkelijk dat hij het paspoort in 2008 had aangevraagd (*“De eerste weet ik niet exact wanneer, maar het was 2008. [...] Paspoort kan u redden van uw misdaden.”*; notities, p. 32) om dan, na confrontatie met zijn beweerde periode van gevangenschap, aan te geven dat hij het paspoort reeds in zijn bezit had vóór zijn gevangenschap (*“Ik had dit pp voor ik in de gevangenis was, maar het kan zijn dat ik een fout heb begaan, ik kan niet lezen en schrijven, ik ben niet opgeleid, maar ik had het daarvoor al.”*; notities, p. 32). Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker melding van zijn broer die het paspoort zou zijn gaan afhalen tijdens zijn gevangenschap, wat verzoeker echter logischerwijze zou zijn bijgebleven.

2.4.10. Ook de uitleg in het verzoekschrift dat het Belgisch visum op 12 februari 2010 zou zijn aangevraagd door verzoekers zoon S.K.G., *“die in België als vluchteling erkend is en intussen de Belgische nationaliteit heeft, die in samenspraak met verzoekers broer in Eritrea, vanuit België alle stappen ondernomen heeft voor de aanvraag van dat visum”* (*“Belgische identiteitskaart van verzoekers zoon S.K.G.”*), en dat verzoeker op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud niet op de hoogte was van deze visumaanvraag in 2010, strookt niet met de informatie op de website van de Italiaanse ambassade in de stad Asmara, waar wordt gesteld dat een visumaanvraag moet gebeuren in eigen persoon in de ambassade te Asmara, noch met verzoekers eigen verklaringen, waar hij toegaf in 2010 een visum voor België te hebben aangevraagd om met zijn kinderen naar België te komen (*“Ja ja, om met mijn kinderen te komen, je hebt gelijk, ik heb het gevraagd.”*; notities, p. 30). Overigens kan geenszins ingezien worden waarom verzoekers zoon en broer meenden *“dat het visumdossier volledig in orde gemaakt zou [kunnen] worden”* door derden en dat er een visum zou worden toegekend aan verzoeker die op dat moment dienstplichtig zou geweest zijn én die dan ook nog eens in de gevangenis zat omwille van het illegaal vertrek van zijn zoon.

2.4.11. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker *“bepaalde vragen tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad niet goed begrepen had, en hij nu en dan verschillende herhalingen nodig had om de precieze strekking van de vraag te begrijpen, in het bijzonder wanneer het technische*

zaken zoals paspoorten en visa betrof", dat er in zijn hoofde "enige begripsverwarring bestaat tussen de concepten "paspoort", "visum" en "exit-stempel", dat hij "erg verward is over het paspoort/visum dat hij zou hebben aangevraagd in 2008" en dat hij zelf aangaf "dat zijn gebrek aan opleiding misschien aan de basis ligt van het feit dat hij de hem gestelde vragen niet goed begrijpt en weet te beantwoorden", wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud regelmatig spontaan kennis van de legale vertrekprocedure tentoonspreidde en dat hij hierbij meermaals duidelijk het onderscheid kende tussen een paspoort, een visum en een exit-stempel (notities, p. 18-20, 23-24, 30-31). Dit blijkt uit verzoekers verklaringen over hoe hij zijn kinderen aan paspoorten hielp ("Voor haar kinderen, omdat ze minderjarig waren, ik heb ze geholpen, om te vertrekken. [...] Toen, waren ze minderjarig, en ze konden met een paspoort vertrekken uit Eritrea. [...] Omdat ze te jong waren, heb ik ze geholpen om een pp te verkrijgen."; notities, p. 18) en over hoe hij zijn vertrek uit Eritrea regelde ("De weg die ik heb gevolgd, is omdat ik een probleem had, en ik vroeg mijn kind om een uitnodiging te doen voor een huwelijk. Op die manier, en veel te veel te betalen, en opnieuw en opnieuw vragen, verkreeg ik een paspoort. Nadien, heb ik veel gedaan om de exit stempel te krijgen. Door veel te betalen, door het lenen van geld bij mensen, dan hebben ze de stempel van exit gegeven. Als ze het hebben gestempeld, dan had ik toelating om hier te komen. [...] De volgende stap was de administrator, die checkte of ik geld had om ze terug te betalen, of andere dingen die er kunnen voor zorgen dat ik niet naar het buitenland kan gaan. Dan, gaven ze me een brief, die naar emigratie moet, dan zag de emigratie de brieven die ik van de administratie en van F. meenam, om een paspoort te hebben, en de exit-stempel te bekomen. Dat was het, ze gaven me een paspoort en een exit-stempel, en ze stonden me toe om te vertrekken. Voor de Belgische visum, heeft mijn zoon, S.K.G., een uitnodiging geschreven, hij heeft dat naar de ambassade gestuurd van Italië, de vertegenwoordiger van België, ik ben daarheen gegaan, ze zag de brief, ze heeft me gevraagd om welke redenen ik weg wilde, en ik heb geantwoord dat ik naar mijn zoon wilde gaan, omdat ik een huwelijk wilde bijwonen, en dan heeft ze dat toegestaan. [...] Het was ok, in de luchthaven, als u een pp heeft met exit, met de leeftijd die ik had, was het niet problematisch, ze checkten alles, geen enkel probleem. [...] Ik heb veel betaald om de exit stempel te verkrijgen, het is niet legaal, ik heb heel veel betaald."; notities, p. 19-20, 23-24, 30).

2.4.12. De Raad dient bovendien vast te stellen dat verzoeker niet ten volle meewerkt aan de procedure. Niet enkel stelt de bestreden beslissing terecht vast dat vele malen tevergeefs toelichting gevraagd diende te worden en verzoeker dan nog ontwijkende antwoorden gaf, bovendien heeft verzoeker in werkelijkheid het bestaan van zijn paspoort, uitgereikt op 7 oktober 2008, en zijn visumaanvraag op 12 februari 2010 achtergehouden. Zo blijkt nog uit zijn eerdere beweringen (notities, p. 5, 24) dat hij pas voor het eerst een paspoort en visum aanvraagde in 2017. Dat verzoeker "in realiteit nooit beschikt heeft over dit paspoort en er nooit gebruik van heeft kunnen maken gedurende de periode dat dit geldig was, aangezien hij toen in de gevangenis verbleef", kan zijn nalaten bezwaarlijk verschonen. Bovendien verklaarde hij op het persoonlijk onderhoud dat hij het paspoort reeds in zijn bezit had vóór zijn gevangenschap ("Ik had dit pp voor ik in de gevangenis was, maar het kan zijn dat ik een fout heb begaan, ik kan niet lezen en schrijven, ik ben niet opgeleid, maar ik had het daarvoor al."; notities, p. 32). Verzoeker is dus manifest rationeel selectief in zijn antwoorden.

2.4.13. Verzoeker verklaarde tijdens zijn legerdienst actief te zijn geweest voor de oppositiegroepering Dmahae, waarvoor hij samenwerkte met kolonel T.T. van een andere divisie (notities, p. 27). Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn 12 jaar durende gedwongen legerdienst, die hij moest aanvangen op 54-jarige leeftijd, kunnen zijn oppositieactiviteiten binnen deze dienstplicht evenmin op waarheid berusten. Bovendien blijkt dat verzoeker toen het land wilde verlaten om persoonlijke redenen. Hoe dan ook zijn kennis over de organisatie Dmahae is geheel ontoereikend voor iemand die beweerdelijk meerdere jaren mensen, brieven en goederen in en uit de Tigray-regio loodste (notities, p. 25-28). In dat opzicht is het tevens opvallend dat verzoeker ervoor koos om Eritrea legaal te verlaten en zichzelf en zijn vertrek zodoende onder de aandacht van de Eritrese autoriteiten te brengen ("In de luchthaven [...] ze checkten alles."; notities, p. 24), terwijl hij binnen Dmahae verantwoordelijk was voor het smokkelen van mensen (notities, p. 25-28) omwille van zijn kennis van de regio (notities, p. 26) én Te.Ha. hem nog voorstelde om mee illegaal het land te verlaten (notities, p. 29). De Raad neemt er nota van dat verzoeker kennis heeft van de illegale handel verbonden aan de smokkel van Eritreeërs naar het buitenland.

2.4.14. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker omwille van zijn gebrek aan scholing en "enigszins beperkt" begripsvermogen "bepaalde vragen tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad niet goed begrepen had, en hij nu en dan verschillende herhalingen nodig had om de precieze strekking van de vraag te begrijpen", wijst de Raad naar wat hoger werd gesteld inzake de door hem verklaarde

levensloop, ervaringen, taken en verantwoordelijkheden, waaruit bezwaarlijk kan blijken dat verzoeker beperkende verstandelijke vermogens heeft.

Integendeel, verzoeker blijkt een zelfstandig, initiatiefrijk en ondernemende man te zijn, die zich jarenlang - ondanks zijn leeftijd en handicap - gehandhaafd zou hebben binnen het Eritrees leger, waar hij een variëteit aan taken uitoefende en die voor zichzelf en zijn kinderen een legaal vertrek uit Eritrea kon organiseren. Verzoeker stelt daarbij dat hij sinds 2015 ook een belangrijke verantwoordelijkheid zou hebben gekregen bij de Dmaha-beweging. Hoe dan ook houdt een beweerd gebrek aan scholing in dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond).

2.4.15. Waar het verzoekschrift nog wijst op "*de stress gedurende het persoonlijk onderhoud*" die zijn begripsvermogen zou hebben beperkt, benadrukt de Raad dat elke verzoeker om internationale bescherming in zekere mate onder psychische druk staat. Stress en nervositeit zijn echter geen aannemelijke verklaring voor verzoekers gebrekkige verklaringen omtrent de door hem zelf aangebrachte en beweerde asielfeiten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt daarenboven dat verzoeker wél gedetailleerde verklaringen aflegt over andere elementen, zoals het regelen van zijn paspoort en exit-visum voor zijn vertrek (notities, p. 19-24), waardoor niet kan worden aangenomen dat "*stress*" hem dan wel weerhouden zou hebben van coherent en eerlijk te antwoorden op andere vragen.

2.4.16. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers vage, incoherente of ontwijkende antwoorden tijdens het persoonlijk onderhoud geenszins aan zijn geestelijke vermogens of aan stress kunnen worden toegeschreven, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift.

2.4.17. De door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde stukken - zijn Eritrese identiteitskaart, een observatieverslag van het Rode Kruis, een overzicht van zijn medisch dossier en een overzicht van inenting - betreffen zijn identiteit, "*gesprekken en observaties van de persoon en zijn relatie tot anderen*" volgens een medewerker van het Rode Kruis, spierklachten, een "*skin tear*" en vaccinaties, elementen die als dusdanig niet betwijfeld worden en ook niet in het geding zitten.

2.4.18. De Raad merkt nog op dat verzoeker tot op heden heeft nagelaten zijn paspoort (uitgereikt op 8 november 2017) en (de elektronische) reistickets van 2018 neer te leggen, hoewel hij hierover nog zou beschikken én hij hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud (notities, p. 4, 25). Verzoeker tracht de informatie over eventueel door hem verkregen visa, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst verborgen te houden.

2.4.19. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.20. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Eritrea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK